

TERAPIJA

Svakog jutra sjedim u kuhinji, na stolici pored prozora. Odmaknem zastor s okna, otpijem gutljaj kave i pogledam u svijet kroz staklo, a zatim uzmem veliku čašu vode i duguljastu kutijicu, prozirnju, sa slovima koja označavaju dane u tjednu.

Iz nje izvlačim prvu tabletu, žutu kao sunce. Nazivi lijekova su glupi i dugački, ne trudim se zapamtiti ih. Ovu prvu zovem Blaženo Jutro, po Tinu Ujeviću. Obložena je nečim slatkim pa je sekundu dulje od ostalih držim na vrhu jezika i zamišljam kako se iz nje šire zrake sunca mojim ustima, a zatim je gutam uz gutljaj vode i niz moje grlo, u moj želudac se spušta čista svjetlost. Širi se tijelom u ruke, noge, izlazi mi kroz nosnice i bježi ispod zatvorenih kapaka. Udišem duboko kuhinjski zrak začinjjen mirisom kave, otvaram oči i opet gledam kroz prozor u jutarnje sivilo.

Drugju zovem Vjesnik i postoje čak tri dobra razloga za to ime. Prvi razlog je njena boja, plava, što razumije samo moja generacija. Drugi i treći razlog vezani su za činjenicu da je ovo prva tableta koju sam počela piti svakodnevno, još prije dvadeset godina, zbog nekih kroničnih, ali ipak malih neugodnosti. Već mi je tada bilo jasno, jednom kada počneš lupati po lijekovima, stalno i svakodnevno, nema natrag. Kao što potočnice pod prozorom navješćuju proljeće, tako je ova tableta bila moj vjesnik starosti. U međuvremenu, postalo mi je teško čitati i više mi se nije dalo trošiti novac na naočale. Zato više ne započinjem dan uz novine i kavu, nego uz tablete i kavu, što dodatno opravdava ime mom Vjesniku. Ona nema okus, ali ako je položim na jezik tik iza mjesta gdje se još osjeća trag Blaženog Jutra, čini mi se da je malo slana pa gutljaj kojom je ispirem miriše na trajektnu luku, vjetar koji valove rasprskava o krmu i u oči, na ulje za sunčanje i uličicu iza ribljeg restorana. Otpijam još jedan gutljaj, čist i proziran, gledam u oblake što se skupljaju iznad Sljemena i čini mi se da će biti kiše.

Za kraj ostavljam Salatu. Naravno, zelenu, krupnu i gorku. Gutam je brzo, pazeći da ne dotakne kraj jezika. Podsjeća me na prah od mladog lišća ječma, na algu spirulinu i klice kresa u plastičnim posudama. Na sve one stvari na koje sam se dala nagovoriti da ne obeshrabrim dobronamjerne. Na kirurške maske i rukavice, na hodnike bolnice u kojima su drvene stolice čekaonice, u kojima sunce dopire kroz mliječna stakla na stropu. Na tende na prozorima i sve one savjete o nošenju šešira, nanošenju zaštitnih faktora i izbjegavanju nečega. Na uzaludnost, jer jednom kada se pojavi životinja s kliještima, borba je samo viteška gesta, noćni ples male kože gospodina Seguina.

Krupne, kišne kapi obijaju se o moj kuhinjski prozor. Strpljivo ispijam kavu i čekam da prođe sat kako bih si mogla spremati doručak. I mislim da ću uskoro, već za prvog sunčanog jutra, ostaviti tablete netaknute u plastičnoj kutijici na stolu i umjesto njih uz čašu vode progutati tri sjemenke nezaboravka. Otići ću u park, sjesti na osunčanu klupu i čekati da biljčice niknu iz mog pupka, obrastu moju kožu i nježno me pretvore u plavo cvijeće.